

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 188.

V Ljubljani, v petek 17. avgusta 1888.

Letnik XVI.

Suženstvo v Afriki.

Prostost je najdražje dobro narave.
Leon XIII.

Sredi socijalnih in političnih bojov sedanje dōbe pripravljajo se gibanje, koje je s stališča človečanstva in omike najvažnejše. Gré se tū za novo križarsko vojsko proti lovu na ljudi in trgovanju s sužnji, koje vzlic strogi pomorski policiji angleški do srednje Afrike, kamor ne morejo evropske ladije, cveté in se razširja krutim načinom. Na podlagi izvestij katoliških misijonarjev obsodili so sv. Oče papež Leon XIII. v svoji najnovejši okrožnici te človeštvu sramotilne grozovitosti, in kardinal Lavigerie postavil si je nalogo, pridobiti mednarodno pomoč v ta namen, da se zbere armada novodobnih križarjev, koja ima pričeti boj zoper trgovce s sužnji v srednji Afriki.

Te dni imel je kardinal Lavigerie v Parizu in v Londonu plamteče govore v tej zadevi, koji so neizmerno gibanje provzročili. Zdaj je odpotoval v Bruselj, da pridobi kralja belgiškega, kot pokrovitelja Konga, za namene svoje. Ta zadeva dala je že tudi povod vprašanju v angleški zbornici poslancev, v koji je državni tajnik Fergusson odgovoril v tem zmislu, da strožja pobrežna policija in pa obljubljena podpora od zanzibarskega sultana vpravna te razmere. Toda pomoč, za koju prosi kardinal Lavigerie, je mnogo izdatnejša.

„Obrnite pozornost svojo — rekel je kardinal v govoru svojem — na srednjo Afriko. Poslal sem tja misijonarje svoje, naj oznanjujejo sv. evangelij, da bi trpeli in umirali, in zvedel sem od njih, o čemer sta že poročala Livingstone in Cameron, da ljudi ondi lové s krutostjo, o koji niti pojma ne moremo imeti, in glavni predmeti tržišni so ondi v kupčiji slonovina in — človeško meso! Potrebuje li kak poglavar ali kak drugi premožen mož sto ali več sužnjev v obdelovanje svojih poljā, naroči jih

kar pri kakem trgovci v Timbuktu ali v Zambesi, in le-ta zopet učini to naročbo pri kakem načelniku s sužnji. Ta se takoj napoti s svojimi ljudmi, koje sam nazivlje „Ronga-Ronga“ — kar toliko pomeni kot: roparji — na lov. Ima jih dve do tri sto, koji so povsem oboroženi s sabljami in daljnonosnimi puškami iz najboljših evropskih tovaren. Podajo se torej v neprodorne kraje, kajti vjeti sužnji, kojih prebivališča bi se nahajala preblizu, trudili bi se na vse pretege, da jim uidejo. V svojem „revirji“ torej se ti lopovi poskrijejo do večera v gozdih ali pa v visoki travi. Pozno na večer vračajo se domačini, dokončavši svoje delo na polji, v malih tolpah v svojo vasico, zapró se v male kočice, povečerjajo in se vležejo k počitku. Zdaj privró lovci z gorečimi bakljami iz svojih skrivališč.

Za nekoliko trenótij je vsa vas veliko požarišče. Ubogi prebivalci beže v gozd, nesoč s seboj, kar jim je najdražje. Toda kroglice iz daljine padajo med nje. Žene in deca ostanejo zadej, in ti so prava žrtva. V jedni sami uri je prej cvetoča in srečna občina opustošena razvalina; mrtvi možje pokrivajo tla in postanejo krma divjih zverin. Ženske potem vklenejo v verige, na rame dadó jim rogovile in često zamaše usta. Može, koji so ostali še živi, vprežejo v jarem in roke jim zvežejo na hrbtu. In takó se napotijo nekoliko sto milj dalječ in druge hrane ne dobé, nego perišče suhe moke. Kateri so preveč utrujeni ali koji zbolé, postrelé jih brez usmiljenja. Ako se kedó protivi v sprevedu, odsekajo mu roko ali nogo ter ga pusté ležati za karavano, živega mrliča, kojega požró šakali prej, nego mine ura. Misijonarji so često hodili za takimi lovci, in našli so cesto posuto s človeškimi kostnjaki.

Najvestnejši opazovalci izračunili so, da trgovci s sužnji prej nego privlečejo jedno žrtev na dotično mesto ali na trg, uničijo pet ali deset nesrečnikov. Meseca decembra minolega leta moralo se je, da so izvršili naročilo na petdeset žensk, uničiti deset na-

selbin, kojih vsaka je brojila 200 stanovnikov. Samo onih petdeset žensk ostalo je živih.

Hočete li vedeti — piše francoski državnik in publicist Simon — koliko robov se polovi na leto? Muihi poročajo kardinalu, da več nego 400.000, Cameron ceni njih število na 500.000. Nič manj nego dva milijona umorjenih spada na to število vjetih. Kolera, kuga, rumena groznica in vse druge bolezni vkupe ne pokončajo toli ljudi. Ako bode to šlo takó naprej, bode notranja Afrika v petih letih brez prebivalstva.

Ti zločini vrše se na ozemlju, koje je večje od Evrope. Po vseh mestih Maroka so sejmi in trgi za sužnje, istotako po vseh važnejših mestih srednje Afrike. A vendar se nahaja civilizacija v neposrednem sosedstvu teh človeških lovcev.

Neki misijonar piše kardinalu: „Dne 4. decembra 1887. — Včeraj smo bili prisotni v okolici grozovitemu lovu na ljudi. Kamor pogleda okó, ne vidi družega, nego goreče naselbine in ljudi, ki se hoté rešiti in oteti čez jezero. „Ronga-Ronga“ prihajajo obloženi s kozami in suhimi ribami. Tolpa kaci trideset tolovajev preiskava krovine ob bregu reke Mnongoli, kamor so se poskrili nekateri ubežniki. Proti večeru vrnili so se z zvezanimi ženami in otroci.“

„V ponedeljek dne 5. decembra. — Bogu bodi hvala! Danes ob 7. uri zjutraj so odšli v najhujšem dežji. Bilo jih je blizu 300 z bobni in zastavo, nosci z ženami in otroci. Karavana sužnjev šla je žalostna za njimi. Uboga starka, koja je bila med vjetimi, popade, ko je šla mimo brata Jeronima, krčevito njegovo haljo in obupno prosi, naj jo reši. Ali on ji ni mogel pomagati, in bila je kakor zver z vrvjo okolu vratu odobčena. Denarja nismo imeli, da bi jo bili odkupili. Jedna žena umrla je pred mojimi očmi. Ko jo vjamejo, protivi se jim in brani: jeden izmed roparjev ustrelji jo v prsi. Smrtno ranjena zgrudi se na zemljo in zvija v strašnih bo-

LISTEK.

Ribštvo na cirkniškem jezeru.

Opisal e. kr. gozdni asistent Viljem Putick.

(Dalje.)

Večina teh globokih srebarnikov je sredi jezerskega dná. Poprej omenjena žrela, skozi katera se izliva voda vsled njihove visoke lege le pri povodnjih, so pa na severozapadnem delu jezerskega kotla, većinoma ob vznožji navpičnih pečin hribastega obrobja. Najvažnejši izmed njih so: „Okence“, velika in mala „Karloveca“. Te imenovane luknje imajo proti jezeru še odprte skalnate vhode, skozi koje se odteka povodenj v hriborje; druge popolnoma ali deloma zasute luknje na severozapadnem jezerskem obrežji pa provzročujejo, da se voda lahko odteka skozi grušo kakor kakov cedilnik. Ti podzemeljski vodotoki so velikanska naprava naravnih zatvornic jezera. Skozi te prostore se odteka pri povodnjih voda, kakor pri ribnjaku skozi zatvornice. In kakor se pri ribnjaku more na najglobokejšem kraju izpustiti nižja voda s čepnim zatvorom skozi podzemeljsko cev, ravno tako se polagoma odtekajo nižje vode cirkniškega jezera skozi primeroma petnajst vedno odprtih žrel v zgoraj napominanih globokih livnikih jezerskega kotla. Izmed teh so naj-

važnejši, ne daleč od severnega obrežja, blizu vasi Spodnjega Jezera, in sicer: sesalni livniki Retje, Vodanos in Rešeta; sredi jezerskega dná sta velika livnika Velika- in Mala Ponikva. Konečno leži v tako zvanem Zadnjem Kraji jezera mnogo večjih žrel, kot: Gebno, Liviše, Kotel ter Velika- in Mala Bobnarica. Od vseh teh navedenih žrel, ki so na najbolj globokih krajih jezera, vodi pod jezerskim dnom labirint na nekajih krajih prostornih, drugod pa zopet jako nizkih prerovov proti severozapadu pod gorovje Javornik. Od tod se obrnejo te na mnogih mestih pretrgane in vsled podrtih stropov zasute cevi cirkniškega jezera vedno pod gorovjem proti severozapadu in se iztekajo iz mnogih virov v Malnah in deloma tudi skozi stransko votlino „jame“ v Unco planinske doline.

Način, kakó se odtekajo vode cirkniškega jezera, ni samo naravoslovno jako zanimiv, marveč tudi z glavnim ribjim lovom v tesni zvezi; že zaradi tega tedaj sem moral navesti najvažnejše podatke o tem.

Kakor hitro se prične dōba spomladne suše, zapazi se, kakó od tedna do tedna polagoma pada površje vodovja. Najprvo se pokažejo in posuše zgoraj napominane višje ležeče votline, in v ravno istem času, ko voda več ne doseza velike „Karlovece“, pokaže se iz vode tako zvani „Ribški kamen“, skala v jezeru blizu vasi Spodnjega Jezera. To je ribičem

težko pričakovano znamenje, da se bo jezero, kakor uči izkušnja, popolnoma odteklo pri ugodnem vremenu v petih tednih. Kolikor bolj izginja voda, tem manjše postaja njeno površje. Posamezni deli skoraj planega jezerskega kotla že štrlé iz vode. V globokem jarku, ki se vije skozi jezersko dnó, kar mrgoli polno rib, in sedaj se prične glavni lov.

Več ko 300 na pol nagih mož gazi v vrsti skozi plitvejšje kraje dan za dnevom manjšega jezera ter vlačí za seboj „sake“. Tudi globoki skalnati livniki jezera se prično konečno odtekatí. Toda v globino padajoča voda odnese tukaj veliko rib in rakov seboj, ki pridejo iz tega neprostovoljnega podzemeljskega bivališča še-le ob deževnem časi jesenskem, ko jih od tod zopet izmeče voda.

Ribiči se pač požurijo, da bi z mrežami kolikor mogoče veliko rib vjeli pri odtekanju vode v teh livnikih. Toda predno morejo sploh kaj opraviti z mrežami, pogoltnila je že silno odtekajoča se voda brez usmiljenja većino nakopičenih rib.

Vrsta, po koji se odtekajo te vodne jame, odvisna je od njihove relativne višine, ker so po ceveh vse v zvezi z istim podzemeljskim vodnim kotlom. V tej vrsti vrši se tudi ribarjenje najprvo pri najvišji in takó dalje do najnižje jame. Pri posameznih jamah ribari se le malo ur, takó da je ta glavni ribji lov končan že v treh do štirih dneh.

(Dalje prih.)

lečinah. Vzdignemo jo in odnesemo v bližnji dvorec. Imela je še negotov pojem o Bogu; pripovedujemo ji o nebesih, o krstu. Dala se je krstiti, na to pa umre. Kdaj nas reši Gospod teh grozovitosti?"

Čitatelj se gotovo čudi, da ti lovci sužnjev na potovanji žrtve svoje moré. Godí se to deloma iz krvoločnosti, deloma pa zaradi tega, da so jim pokorni. Sploh se pa sužnji prodajajo zelo po ceni. Misijonarji so videli, da je bilo dete prodano za perišče soli in pet žen za kozó.

Kardinal Lavigerie, ki se je lotil tega težkega naloga, je zdaj star 64 let. Sklenil je, sklicati in zbrati novo križarsko vojsko. On ne prosi denarja v odkupovanje vjetih in noče roparjem plačati nagrade. Toda zahteva, naj se oživotvori mednarodna, dobro oborožena armada zoper te ubijalce. Čas poteka — dé on — kajti vsak dan umira pet tisoč takih žrtev. Take vnebovpijoče krvoločnosti morajo biti korenito odpravljene, in plemenito podjetje kardinalovo vzbudilo in našlo bode gotovo odmev po vsem omikanem svetu.

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. avgusta.

Notranje dežele.

Grof Kálnoky je takoj potem, ko se je posvetoval z ruskim veleposlanikom Lobanovom, odpotoval v Isl, da osebno poroča o tem cesarju. Ob enem z njim je zapustil Dunaj tudi zaupni mož Stambulovov. Iz tega sklepajo, da sta Kálnoky in Lobanov razpravljala bolgarsko vprašanje.

"Agr. Tagblattu" se poroča iz Gradea: Novi korni poveljnik **baron Schönfeld** je minóle dni poklical k sebi vse častnike graške posadke ter jim v imenu nadvojvode Albrehta izrazil obžalovanje zaradi dogodkov povodom Kuhnovega umirovljenja. Ob enem jim je naznanil, da se zaradi tega ne bodeta vdeležila cesar in cesarjevič vojaških vaj na južnem Štajerskem.

Velikega Šmarna dan odpeljal se je škof **Strossmayer** iz Zagreba. Na kolodvoru zbralo se je veliko odličnjakov, da se poslové od njega, in pa na tisoče ljudi, ki so gromovitimi "živio"-klici pokazali, da vedó vzlic obrekovanju židovskih listov, kdo je prvi sin hrvatskega naroda.

"Budap. Corr." odločno preklecuje vest, da bo **hrvatski ban grof Khuen** imenovan ogerskim ministrom notranjih zadev. Kaj takega vlada ni nikdar nameravala. Ministerski predsednik ne misli odstaviti sedanjega hrvatskega bana, ki je zadostno in mnogokrat pokazal, kako izvrstno (!) izvršuje svoj posel v Zagrebu.

Vnanje države.

Kardinal Lavigerie je imel predvčerajšnjim v bruseljski stolici govor, v kojem je živo slikal grozovitost kupčije s sužnji. Zagovarjal in priporočal je, naj se sestavi vojno krdelo 100 mož, izključljivo Belgijcev, ki bi zasedlo nabrežje ob jezeru Tanganyika, da takó zaprè pot nečloveškim trgovcem s sužnji. Spominjal se je civilizacijskega uspešnega delovanja belgijskega kralja. Kardinal Lavigerie bo osnoval odbor, ki bo sprejemal objave o pristopu. Troški podjetja se cenijo na eden milijon frankov.

Srbski kralj se bo menda vendar z lepo pobotal s svojo kraljevsko soprogo. Tudi slednja se je že sprijaznila s to idejo, kajti svetovalo jej je več prijateljev, mej temi tudi Ristič, do kojih se je obrnila za svét, naj sprejme poravnavo.

Novi rumunski agent za Sofijo, Djuvara, odpotoval je nemudoma v **Bolgarijo** vsled vladnega naloga. — Mej velesilami se vršé zaupne obravnave gledé Bolgarije, a prikrivajo se svetu, da bi z njimi ne vznemirili javnega mnenja. Toliko pa je gotovo, da Rusija ne bo svetovala Turčiji, naj pozove Koburžana, da zapusti Bolgarijo, ker je to bajé že storil vojvoda Arnošt Koburški v imenu koburške družine.

Ruski listi potrjujejo poročilo, da bo prihodnja okrožnica papeža Leona XIII. jako prijazno omenjala kijevsko svečanost. — "Journal de St. Pétersbourg" ugovarja, da je Rusija proglasila masavske kapitulacije neveljavnimi. Rusija ne bo sicer oporekala, ako se v tem oziru sporazumejo velesile, načelo pa, da izgubé take določbe svojo moč, ako dotično deželo zasede civilizovana država, je novotarija.

Vest, da je odstavljen grof Moltke od načelníštva **nemškega** generalnega štaba, vzbudila je tudi zunaj Nemčije veliko pozornost. Nemški listi pravijo sedaj samó to, da bo Moltke še vedno deloval za prosep armade s svojim svétom. Domo-branska komisija, koje predsednik je postal sedaj Moltke in koji na čelu je bil do smrti Viljema I. prestolonaslednik Friderik, sestavljena je iz najvišjih vojaških veljakov: načelnika generalnemu štabu, generalnih nadzornikov topništva, načelnika inženerskega kora, ravnatelja splošnjemu vojnemu oddelku (kot pooblaščenec vojnega ministra), in članov, koje imenuje cesar. Komisija dobiva povelja naravnost od cesarja in tudi neposredno temu poroča. Nalog

njen je razsojevati in določevati, kje naj se gradijo nove trdnjave, katere trdnjave naj se opusté, sploh reševati vsa vprašanja, ki se tičejo utrjevanj in za vojno važnih prometnih naprav, kakor mostov, železnic, cest itd. Dunajski krogi trdijo, da sedaj, ko je prišel na Moltkejevo mesto grof Waldersee, tudi ne bo dolgo, da odstopi Bismarek. Waldersee je pristaš one staro-pruske Manteufel-ove stranke, ki hoče skupno postopati z Rusijo. Ti berlinski dogodki so neprijetno dirnuli dunajske in budimpeštanske kroge, ki se vedno bolj prepričujejo, da je za Avstrijo najbolje, ako se odkriža gledé Rusije vsakega "mešetarja". Črnogledi trdijo celó, da je grofa Moltkeja odstavil mladi cesar zaradi tega, ker hoče imeti v svojem obližji le mlade, do sedaj malo znane ljudi, ki ga ne bodo ovirali v srčni in vroči želji, da bi se proslavil s sijajnimi čini. To bi bilo slabo znamenje!

Delavski nemiri so se začeli razširjati po celi severni **Franciji**. V Deville-u imajo redarji in orožniki neprestano službo ter je tje odšel prefekt z enim škadronom kirasirjev. V Calaisu so delavci pretili, da bodo zažgali vsa javna poslopja in banke. Minoli ponedeljek jih je prišlo več sto z rudečimi zastavami v pristanišče, da bi preprečili delo. Orožniki na konjih so jih razkropili, a vodje rogoviležev so se zagrozili, da se bodo povrnili s 10.000 tovarišev. Pri boju med delavci in orožniki so bili ranjeni tudi osrednji komisar, neki železniški uradnik in eden redar. Poklicali so vojake na pomoč. General Pierron, brigadni poveljnik v St. Omeru, je prišel v Calais, da prevzame poveljništvo.

Italijansko ministerstvo je dobilo od masavskega poveljnika poročilo, da se je izmed 400 bašibocukov, ki so odšli s stotnikom, povrnilo 221, mej kojimi je 57 ranjenih, od 300 bašibocukov pa, kojim je zapovedoval Adam aga, 260, mej njimi 19 ranjenih.

Angleški vladi je došlo iz Pieter-Maritzburga brzojavno poročilo: Dné 10. t. m. je bila bitka mej oddelkom angleške vojne in Culu-zamorci. Slednji so imeli več mrtvih in ranjenih. Koliko mož so izgubili Angleži, ni še znano.

Turčija je razposlala vsem svojim inozemskim zastopnikom jako podrobno noto o masavskem vprašanji z naročilom, naj jo izročé tujim državam. Poglavitno naglašá v njej, da je italijanska prilastitev Masave rušenje pogodbe, ter odločno pobija trditve, da se je Turčija odpovedala svojim posestnim pravicom do zapadnega obrežja ob Rudečem morji, kajti dotični članek sueske pogodbe govori samo o iztočnem nabrežji.

Minole dni nabili so neznani zlobneži na bukareško palačo **rumunskega** kralja plakate z napisom: "Tukaj se oddá prazno stanovanje!" To pač ni nič družega, nego šala razposajencev, vendar pa nam pričuje na drugi strani, kakov sad je obrodila protinarodna politika Bratianova. — Vojno ministerstvo je izdalo kornim poveljnikom ukaz, da se ne smejo dovoliti častnikom odpusti. Poveljništvo mej Prutom in Seretom v Moldavi zbrane vojne se je izročilo generalu Falkojanuju, ki si je izbral glavni tabor v Botušanu. Te naredbe so se najbrže ukrenile samó zaradi jesenskih vaj, vendar pa so razširjene tudi vesti, da bo imela vsled naloga evropskih velesil v Bolgariji opraviti rumunska vojne. Temu oporekajo vladni krogi.

Izvirni dopisi.

Iz Lavarona, 12. avgusta. (Vojasška slovesnost.) Kakih 14 dni prebiva polk "Nadvojvoda Rainer" št. 59 v Lavaronah. Ker bo že v septembru omenjeni polk premeščen v Solnograd, priredil je v spomin slavnih bitev, v katerih se je polk odlikoval, kakor pri Dunaji, Zenti, Belemgradu, Kolinu, Aspernu, Magenti, Solferinu itd., kakor tudi k slovesu velikansko slovesnost, ki se je vršila dné 11. t. m. v Lavaronah.

Kje pa so Lavarone?

Ako se pelješ ali peš koračiš iz Tridenta po oglejski cesti, prideš v dveh urah v trg Pergine; tukaj kreneš na desno po stranski cesti. Zopet dve uri po ravnem imaš do trga Kaldonaco (Caldonazzo). Ta oddelek pota je zelo prijeten. Na levici imaš kmalu kaldonsko jezero, katerega lega je jako lepa, le preveč mrtvo se mi je zdelo, ker ni bilo videti ne človeka, ne čolna na obrežji, niti na jezeru. Na levem obrežji je tensko gričevje. V sredi gričev je lepa vas Tena, obdana z vinogradi in se kaj krasno zrcali v jezeru. Nekoliko minut od jezera je trg Kaldonaco, kjer zlasti zdaj prebiva mnogo tujcev, večidel Italijani. Vprašal sem ondi malega dečka, od kod je domá, odgovoril mi je prav prijazno: iz Mantove. Ker smo bili že trudni, rekel sem: "Mantova je bila naša — prinesite ga ena flaša". Se vé me niso razumeli, treba je bilo povedati in prositi drugače. Ko smo se okrepčali in ude podprli, šli smo dalje ter prišli v tako zvano cenško globel (Centaschlucht) Centa. Prekrasen, poetičen je tū pogled. Na desnem bregu je župnija Centa z vasjó in okrog s krasnimi in lepo obdelanimi vinogradi;

na levem bregu pa samo gole, visoke, strme pečine. In ravno v te pečine vdolbla je človeška roka lepo cesto, ki pelje v Lavarone, ki so 1200 metrov nad morjem. Dve debeli uri smo potrebovali po tej cesti, kjer smo gledali nad sabo pečine, pod sabo globoke prepade ter občudovali v večernih žarkih mogočno v nebokipečo goro Skanupio, ki je nad 20 tisoč metrov visoka, predno smo prišli v prijazne Lavarone, gorsko vas, v kateri se zdaj nahaja mnogo tujcev, ki so se prišli hladit v čisti, zdravi gorski zrak.

Tukaj torej v Lavaronah bila je slovesnost. V petek zvečer ob 8. uri naznanili so topiči, da je pričetek slovesnosti, nato je svirala vojaška godba in naposled bila je bakljada.

V soboto zjutraj ob 5. uri se je mogočno razlegal strel topičev in nato je bila budnica-godba. O kako lepo bilo je videti v zastavah olepšano gorsko vas.

Ob 9. uri bila je sv. maša pod milim nebom. Pred sv. daritvijo je vojaški duhovnik ogovoril zbrane vojake. Glavni zapopadek govora je bil: Bogu dušo, cesarju in domovini kri in življenje je vojak dati dolžan. Da mu je pa to mogoče, mora se pripravljati v mirnih časih. Vojak naj gleda, premišljuje z duševnimi očmi barve avstrijske zastave. Črna barva naj ga opominja poguma in požrtvovalnosti, ki se tudi smrti ne boji, ako ga kliče sveta dolžnost. Rumena barva pa naj vojaka spominja na strah božji in na zaupanje v Boga, ki se v mirnih kakor vojskinih časih z otročjim zaupanjem ozira v nebo k Očetu svetlobe in pričakuje po sedanjem trudapolnim življenji večno veselje v kraljestvu božjem. Ob enem pa mora pravi vojak večkrat se spominjati rudeče barve zastave Kristusove. Tudi tej zastavi obljubil in prisegel je zvestobo pri sv. krstu. Rudeča barva zastave Kristusove pa mora vojaka opominjati na pokorščino in ljubezen. Izvešči dal je svoje življenje iz pokorščine do nebeškega Očeta in iz ljubezni do nas ljudi; ravno tako mora tudi vojak iz pokorščine do Boga in presvetlega cesarja in iz ljubezni do cesarja, naroda in domovine pripravljen biti žrtvovati svoje življenje vsak čas, kadar Bog hoče, kadar ukazuje cesar, kadar kliče domovina!

Po govoru bila je sv. daritev.

Ob polu dvanajstih bil je obed vojakov v prijaznem gaju, okrašenem z brezštevlnimi zastavami, slavoloki in napisi, in ob 1. uri bil je obed vseh častnikov in povabljenih. Pri obedu napil je najprej visokorodni gospod general Nemečić pl. Bihačgradski presvetlemu cesarju Fran Josipu. Na to so zagromeli topiči in razlegala se je po gaju godba, ki je, rekel bi, čarobno svirala: Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja itd. Polkovnik gosp. Schmedes pa je v svojem govoru pozdravil častnike in povabljene. Zelo ginja je bila napitnica g. polkovnika na prostake; marsikateremu pričujočih zaigrala je solza v očeh.

Ob štirih pričele so se veselice prostakov, katere so bile okusne in so se prav v lepem redu vršile. Zlasti so bile telovadbe prav izvrstne.

V mraku bila je skupna večerja, med katero je svirala godba.

Po večerji bili so krasni umetalni ognji, kateri so bili zlasti gorskim prebivalcem všeč, ker kaj enacega še niso videli.

Okoli desetih pa se je med godbo in bakljado pomikala vrsta gostov proti Lavaronam nazaj. In tako se je končal dan slovesnosti polka "Nadvojvoda Rainer št. 59". Dan ki je gotovo v čast omenjenemu polku, ker se je vse tako lepo in točno vršilo, nepozabljiv gostom, zlasti pa Lavaroncem, ki bodo še svojim vnukom pripovedovali o lepi slovesnosti.

Mi pa k vsemu temu še opomnimo, da so enake veselice in svečanosti zlasti na mestu tam, kjer se nahajajo različne narodnosti. Kajti tako se ljudje bolj spoznajo in se spomnijo, da smo vsi zemljani otroci enega očeta in bratje in sestre med seboj.

Iz Sel pri Šumbregu, 14. avgusta. Milo doneli so zvonovi župnijske naše cerkve pretečeno soboto in nedeljo, naznanjajoč, da se je utrnila nekomu zvezda življenja, da se vname vnovič v nebeški luči ter gorí pred stolom božjim na veke. Ločila se je v soboto zjutraj ob 1/4. uri duša blazega 20letnega mladeniča, Franceta Zupančiča.

Bil je to mladenič tihega, mirnega značaja, lepega vedenja povsod — domá, v šoli in cerkvi. Bog mu je dal tudi nadarjenost in veselje za učenje.

Domačo šolo je izdelal z izvrstnim uspehom; a Franceta gnalo je, da bi se naučil še več. Že 14 let starega pelje ga oče v Ljubljano v ljudsko šolo. Mlad dijak delal je tudi v Ljubljani čast svojim prvim učiteljem v domači, vaški šoli; prinesel je vselej spričevalo s prav dobrimi redi domov. Tudi v prvi gimnaziji ni zastajal, dasiravno mu oče ni mogel plačevati učitelja. Prišel je domov na počitnice iz prve gimnazijalke. Med počitnicami se je nekoč prehladil — in v kratkem poznalo se je na njegovem poprej rudečem, cvetočem, okroglem, zdaj pa obledelem lici, da nosi že kal neke bolezni v sebi. Vendar se je premagoval ter delal trdnega in šel je v drugo gimnazijalko v Ljubljano nazaj. In nekaj časa mislili smo že, da bo zopet okreval ter se utrdil. Toda bolezen bila je močnejša, kakor njegova volja. Moral je pustiti drugo latinsko šolo nedovršeno ter priti domov k starišem in sorodovincem. Pa še enkrat je navidezno premagal bolezen ter silil nazaj v Ljubljano v šolo, dasiravno mu je zdravnik v Št. Vidu odločno odsvetoval. A o Božiči pripeljali so ga domov, komaj pol živega in zdaj je sam izprevidel, da bo moral dati šoli slovo. Ono prehlajenje na počitnicah bilo bi se dalo nemara še popraviti. Pravijo pa, da se je nalezel jetične bolezni v Ljubljani na stanovanji. — Doma je počasi hiral, hodil okoli, kakor senca. Vsacemu se je smiliti moral. — Zadnjih štirinajst dni je pa čisto oslabil. Dal se je o pravem času — pri polni zavesti prevideti s sv. zakramenti za umirajoče. Znan nam je bil blagi France kot nedolžen, miroljuben, ponižen in skromen mladenič. Veliko je trpel, a trpel ko krotko jaguje ter je znancem in drugim, ki so ga obiskovali v bolezni, kazal le veselo obličje. — Dan pred smrtjo, 10. t. m., je pa celo vstal in ubogi stariši, sorodovinci menili so že, da bo ljubljani trpin vendar le še ozdravel. — Ko pa se približa noč, vidijo, da bo ta noč zadnja zanj, in je bila res poslednja. Od polnoči pa do polu štirih zjutraj se je revež boril s smrtjo, podpiran z molitvijo navzočih domačih in sosedov. — Prebil je srečno, tako upamo trdno, tek in potovanje skozi našo solzno dolino.

Glas o smrti njegovi raznesel se je hitro po domači župniji in po bližnjih.

Pretečeni ponedeljek spremili smo ga k zadnjemu počitku. Priredili smo mu spreved, kolikor mogoče dostojen in lep, kar se dá v naglici prirediti v naših hribih, o kateri je rekel neki g. župnik, ki je nekdanj bival tu in še živi: „terra deserta, invia et iniqua“ — „kraj zapuščen, brez potov in vodé“.

Zbralo se je za delavnik nenavadno veliko število znancev in sorodovincev, ki so rajnega dijaka Franceta dobro poznali in spoštovali ter mu skazati hoteli poslednjo ljubav in čast. Na grobu zapeli so mu domači pevci žalostinko: „Jamica tiha!“ Pokopan je France ter leži poleg svojega pred 5. l. zamrlega brata Janeza, da sta tudi tukaj združena, kakor sta bila v življenji združena s pristrčno bratovsko ljubeznijo. Ubogi oče, ki je že zastarel, stavil je ravno na ta dva mladeniča Janeza in Franceta svoje upanje. A Gospod Bog vzel mu je te dve nadi. Bog daj večni mir pokojnima, žalujočim pa milo tolažbo. Tovariši in znanci, spominjajte se svojega sošolca in prijatelja pri svojih molitvah!

S pripovedovanjem o sedanjem lepem vremenu in o kakovosti letine ne bom trdil svojih cenjenih bralcev — to je že preveč navadno in vsakdanje berilo o vremenu in letini.

Povem naj vam še, da nam je letos spomladi napravila, oziroma oskrbela gospa Ana Hofbauerjeva novo cerkveno bandero. Do letos imeli smo le mala banderica, kakor je nosijo pri sprevedu pred sv. Rešnjim Telesom; dve banderei bili ste novi l. 1807! Novo bandero je za našo cerkev veliko: 2 m. 25 cm. dolgo, 1 m. 25 cm. široko. Na eni strani nam kaže slika Jezusa s presvetim, žarečim Sreem, na drugi strani sv. Frančiška Seraf., kako se k njemu nagiba križani Zveličar. Ne vem, kateri slikar je izvršil sliko; to pa vem, da ste sliki lepi, dostojni. Vidi se, da je slikar trdil se, da bi nam dal kaj okusnega v roke. Gospa Hofbauerjeva dala je delo pravemu možu v roke. Po pravici povem, da sem se bal od kraja, ko sem naročil delo, da bi ne dobil kak vsakdanji slikar dela v roke. A uvidel sem, da sem se preveč bal. Križ vrh bandera in drugo, kar je treba še zraven, izvršil je g. Henrik Zadnikar. Tudi ta gospod je storil svoje, kar je mogel: točno in dobro. — Sliki delate čast slikarju, a drugo delo gospej, ki je oskrbela in napravila vse lepo, cerkvenemu duhu primerno in dostojno, in pa za tako delo primerno nizko ceno. Bodi blagorodna

gospa priporočena za taka dela. „Svoji k svojim!“ vedno pravimo, držimo se tudi tega gesla. Vsaj nas v tem uče in osramoté naši narodni in verski nasprotniki.

Dnevne novice.

(Novi inf. proš stolnega kapitljna ljubljanskega) imenovan je od sv. Očeta Leona XIII. častni kanonik in vodja véd na tukajšnjem bogoslovnem učilišči, prečast. gosp. dr. L. Klofutar. Porodil se je dné 6. nov. 1819 v Tržiči na Gorenjskem; po izvrstno dovršenih študijah bil je dné 27. julija 1843 v mašnika posvečen in imenovan tukajšnjim bogoslovnim pristavom. Leto potem sprejet je bil od Nj. veličanstva presvetlega cesarja v višje duhovsko izobraževališče pri sv. Avguštinu na Dunaji, kjer je bil dné 28. marca 1847 promoviran v doktorja bogoslovja. Vrnivši se v ljubljansko škofijsko služboval je kot duhovni pomočnik v Dobu blizu tri mesece, od 14. junija do 30. septembra 1847, potem nekaj časa v Šmartinu pri Kranji. Od tam je bil poklican v jeseni l. 1849. na bogoslovsko stolico, kjer je postal dné 7. junija 1850 profesor sv. pisma nove zaveze na ljubljanskem liceji.

V tej službi deloval je imenovani gosp. proš marljivo do danes in je spisal več del bogoslovno-eksegetičnega obsega v latinskem jeziku, katera dobro služijo bogoslovcem ne le v domovini, ampak tudi drugod in se večinoma rabijo kot učni pripomočki v tej stroki. Spisal je tudi razlaganje svetih listov v čisti slovenščini. Več let imel je nemške govore in krščanske nauke pri uršulinkah. — Gledé na njegovo marljivo in uspešno delovanje na vednostnem polju odlikovan je bil z naslovom kn.-šk. konzistorijalnega svetnika, leta 1869 imenovan je bil od vis. ministerstva za bogočastje in nauk za časnim okrajnim šolskim nadzornikom za mesto ljubljansko, dne 8. decembra 1869 imenovalo ga je Nj. cesarsko veličanstvo častnega kanonika stolnega kapitljna ljubljanskega in dne 24. oktobra 1882 odlikovalo z viteškim križcem Fran Josipovega reda. Leta 1875 postal je ud c. kr. deželnega šolskega sveta, kateri častni posel še zdaj opravlja. Dne 7. junija 1876 imenovan je bil od knezo-škofa Krizostoma Pogačarja vodjo bogoslovnih véd, dne 9. junija istega leta prosinodalnim eksaminatorjem in sodnikom pri duhovskem sodišču, kjer je deloval več let tudi kot predsednik zakonskega sodišča. Pod sedanjim knezo-škofom postal je pravi ud konzistorija in v najnovejšem času dobil je še nov nalog pri kn.-šk. oficijalatu kot „promotor fiscalis“.

(Prem. gosp. knez in škof) darovali bodo jutri ob 10. uri v stolni cerkvi slovesno sv. mašo z zahvalno pesmijo povodom rojstnega dné presvetlega cesarja.

(G. deželni predsednik baron Winkler) daroval je povodom cesarjevega rojstnega dné 100 gld. za ljubljanske reveže in po 25 gld. tukajšnjemu Elizabetinišču, otroškemu zavetišču, deškemu sirotišču in dekliskemu zavodu.

(Zlato mašo mil. gosp. prošta Jarc-a) je tudi Marijanišče predvčeršnjim proslavilo z „malo besedo“, napravljeno jublantu na čast. Dečki so peli, govorili, deklamovali in igrali na klavir ter harmonij. Zbralo se je bilo mnogo občinstva — spoštuječega gosp. jublanta. Gosp. zlatomašnik je bil razveseljen in ginjen zaradi udanosti priljubljenega mu Marijanišča.

(Cesarjev portret.) Povodom cesarjevega rojstnega dné in štiridesetletnice izdala je Lechnerjeva dvorna bukvarna na Dunaji krasen portret (26 + 21 cm.) Nj. veličanstva. Dobiva se v vseh bukvarnah po 20 kr., s pošto 25 kr. Po enaki ceni dobivajo se v isti velikosti portreti cesarjeviča Rudolfa in cesaričinje Štefanije.

(Cesarjev rojstni dan na Bledu) proslavljal se bode — kakor se nam z Bleda poroča — kaj slovesno. Vspored je nastopen: V soboto dopoldne ob 9. uri svečana sv. maša v cerkvi na otoku. V nedeljo je 1. ob treh popoldne promenadna godba v Lujzinem kopališču; 2. ob polu 5. uri tombola v hotelu pri Mallnerji; 3. ob 8. uri zvečer razsvetljava vseh hotelov in letovišč; skupna vožnja z osvetljenimi čolni in z godbo v Mlino; ondukaj serenada s cesarsko pesmijo; 4. ob 10. uri zvečer zabava v hotelu pri Mallnerji. — Čisti dohodek namenjen je zdraviščnemu zakladu.

(Slovensko društvo) zborovalo je v Konjicah dné 12. t. m. Navzočih je bilo do 150 društvenikov

in gostov. Govorili so gg.: Dr. Gregorec, Miha Vošnjak, dr. Dečko in dr. Rudolf. Obširnejše poročilo jutri. — Dne 26. avgusta bode zborovalo pri sv. Lenartu v Sl. Goricah; o deželnem in državnem zboru poročala bodeta poslanca dr. Rada j in dr. Gregorec.

(Utopljenca.) Iz Poljan se nam poroča: Velikega Šmarna dan popoldne utočila sta v Poljanšici pri Hotovljah, pet minut od Poljan, dva brata, že odrasla mladeniča. Mlajši, Anton Čadež iz Hotovelj, hitel je po popoldanski službi božji ves razgret v vodo. Zašel je takoj v globok vrtinec. Starejši brat Janez, ki je letos dovršil četrto gimnazijski razred, kopal se je v bližini. Ko je zagledal brata v vrtincu, plaval je do njega, da ga reši. Mlajši, 17letni brat se ga oklene okoli vratu, a vrtinec potegne oba v globočino. Mrtva so izvlekli čez 1½ uro na suho. Žalost velika za hišo, v kateri sta hkrati dva mrliča. Bog jima milosten!

(Poročil) se je blagorodni g. Fran Križaj, tovarnar in trgovec v Št. Petru na Notranjskem, dné 13. t. m. v Pišecah na Štajerskem z gospodično Ano Dobrinovo. Šentpeterci so vrlému narodnjaku svojemu in velikemu dobrotniku, ki je z napravo tovarne in obširne trgovine mnogim družinam preskrbel vsakdanji kruh, priredili sijajen, navdušen sprejem, g. ženin pa vaščanom gostoljuben večer. Daroval je pri tej priliki tudi cerkvi v Št. Petru 50 gld. in ubogim 20 gld. — Poštenjaku gospodu Križaju kličemo ponavljajoč besede napisa na slavoloku, postavljenem pred njegovo „vilo“:

„Bog naj blagoslovi Vaji
Živita srečna, kakor v raji!“

(Umrli) je v Brezicah frančiškan, č. g. Mariofil Bonač, star 85 let. N. v m. p.!

(V Buzetu) vršile so se dné 13. in 14. t. m. volitve volilnih mož v najlepšem redu. Glasovalo je 212 narodnih volilcev za 23 volilnih mož, ki bodo dné 30. t. m. oddali glasove za narodnega kandidata. Protivniki so se poskrili kakor medvedje v brloge, vedoč, da so minóli časi, ko so vznemirjali mirne ljudi.

(V črnomaljskem političnem okraji) prepovedano je izvažanje trt, trsnih delov, rastlin in drugih stvari, na katerih se lahko prenese trtna uš. Prestopki kaznujejo se z denarnimi globami do 300 gld. ali z zaporom.

(Nesreča.) Na mariborskem kolodvoru popravljali so vodnjak. Minóli ponedeljek vdrl se je „venec“ ter zasul dva delavca 5 metrov na debelo. Kopali so dve noči in skoraj dva dni, da so ju izkopali. Jeden je bil še živ, drugemu pa je prsa zdrobilo.

(Ustreljen medved.) Iz Klane poroča se „Naši Slogi“: Dne 6. t. m. raztrgal je medved jednemu kmetu kravo, a drugemu vola. Lovci zasledovali so ga dva dni ter ga pobili dné 8. t. m. Težak je bil 170 kg. Okoli Snežnika je mnogo kosmatincev po šumah.

(Strašna smrt.) Posestnik Ivan Ivančič v Gabrovici pri Ospu je dné 9. t. m. na polji tako pretepal svoja vola, da sta se splašila. Vola sta Ivančiča vlekla na verigi, katere se ni mogel oprostiti, do 400 metrov daleč ter ga takó poškodovala, da je v 24 urah umrl v groznih bolečinah.

(K jubilejni obrtni razstavi na Dunaji) in k mednarodnemu žitnemu in semenskem sejmu v dan 27. in 28. avgusta odrine iz Ljubljane v soboto dne 25. avgusta ob 3. uri 11 minut popoldne zabavni vlak s polovično ceno.

(Čujte!) Celovec je na Sedmograškem, Ljubljana pa na Koroškem. Te dni dospela je iz Berolina v Celovec od neke bukvarne pošiljatev pod naslovom „Klagenfurt in Siebenbürgen“, pred tednom pa iz Prage od tipografičnega društva pismo „Kranjskemu tiskarskemu društvu v Celovec (zum Sandwirth)“. Pred leti poslal je nekdo od severa pismo „v Ljubljano v Gorici“!

(Duhovske premembe v lavantinski škofiji.) Namesčeni so čč. gg.: Jak. Brglez v Dramljah; Jak. Cinglak v Selnici; Jak. Marinič na Ljubnem; Janez Sušnik pri sv. Štefanu za Žusmom; Fr. Vračun v Hočah. Premesčena sta č. g. Fr. Pečnik z Ljubnega na Prihovo, č. g. Jan. Zadravec iz Hoč k M. Snežnici.

Raznoterosti.

— Službena petdesetletnica generala konjice, barona H. Ramberga. Korni poveljnik zagrebski, ki je dné 1. t. m. praznoval svojo petdesetletnico, porodil se je dné 24. novembra 1820. Njegov oče je bil dné 2. sep-

tembra 1855 umrli FML. Jurij baron Ramberg. Herman baron Ramberg je obiskoval gimnazijo ter je dovršil pravoslovne študije na praškem vseučilišču. Pozneje je vstopil v konjico. Leta 1861. je prišel kot polkovnik in poveljnik h kirasirskemu polku „vojvoda Brunsviški št. 7“. Dne 2. nov. 1868 imenovan generalnim majorjem je služboval kot brigadir konjice pri 13 pehotni diviziji v Pečuhu, leta 1873. je postal poveljnik 14. pehotne divizije v Požunu in je bil dne 29. aprila 1874 imenovan feldmaršallajtenantom. Leta 1878. je postal vojni poveljnik ravnotam ter je bil tri leta pozneje poklican v Zagreb kot generalni poveljnik. Od te dobe je general konjice in odkar je uvedena nova teritorialna razdelitev, korni poveljnik zagrebški. L. 1849. se je večkrat odlikoval. Leta 1866. se je vdeležil kot polkovnik bitke pri Skalici. Pri Kraljevem Gradci sta bila pod njim ustreljena dva konja. Po letu 1866. se je temeljito preosnovala avstrijska konjica; za zasluge, ki si jih je pridobil, podelil mu je presvetli cesar veliki križ Leopoldovega reda. Baron Ramberg je poročen z grofico Marijo Bredo.

— Bismarek — krojaški mojster. Berolinska krojaška zadruga je povodom svoje šeststoletnice imenovala kneza Bismarcka častnim mojstrom. Dotično diplomu, na koji so poleg Bismarckovega grba narisana tudi krojaški „emblemi“, kakor: vatel, škarje, likavnik, sukanec, trakovi, gumbe, krtače itd., poslali so mu jo že v Friedrichsruhe. Železni kancler je sprejel podeljeno mu čast krojaškega mojstra.

— Učite se sopsti! Milijoni olikanih ljudi, ki vsled svojega poklica mnogo sedé, navadili so se protinaravno dihati. Ena teh slabih navad je dihanje skozi usta. To provzročuje mnogo boleznih ustnih in nosnih sliznic. Sopsti moramo skozi nos, ki je naravni dihalnik za mrzli in prašni zrak. Posebno starši naj pazijo na to, da bodo otroci naravno sopli skozi nos. Druga, jako škodljiva razvada je površno dihanje, pri kojem delujejo samó trebušne mišice, prsne mišice pa popolnoma počivajo. Vsled tega sta izključena od dihanja spoduja dela pljuč, ki sta, kakor znano, navadni sedež hudih prsnih boleznih. Dihati se mora takó, da delujejo cela pljuča.

— Zlobno! A.: „Poglejte, moj Pavelček je mnogo pridniši od Vašega sina, dobil je v šoli celó premijo!“ — B.: „S tem se Vam ni treba ravno ponašati, moji volí dobivajo tudi vsako leto premijo!“

— Pri čaji. Baroninja: „Ako smem gospódi takoj prirediti čaj, prosim, da mi poveste, ali z rumom ali brez rumu. No, gospod nadlogar?“ — Nadlogar: „Prosim ponižno — brez čaja.“

Telegrami.

Budimpešta, 16. avgusta. „Budapesti Hirlep“ objavlja pismo primasovega notarja dr. Sede v Ostrogonu, v kojem preklicuje vesti, ki so se razširile gledé njegove preselitve iz Ostrogona. Izjavlja se, da sta ga privedla bolezen in prevelik trud k temu, da se je odpovedal službi notarja in tajnika kardinala Simora.

Rim, 17. avgusta. Nadaljna brzovjavka Baldisserova vojnemu ministru obseza podrobnosti o boju pri Saganeitiju ter za trdno poroča, da so padli vsi italijanski častniki, kojih junaštvo hvali.

Novi-York, 17. avgusta. Pri Peščenem otoku je trčil parnik „Thingsvalla“ ob ladijo „Geiser“; zadnja se je pogreznila ter je utonilo 72 potnikov in 33 pomorščakov. Rešene in potnike poškodovane „Thingsvalla“ je sprejel na krov poštni parnik „Wieland“.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	razkmera v min	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	734.2	18.6	brevz.	megla	
16. 2. u. pop.	732.1	29.7	sl. sever	jasno	0.0
9. u. zveč.	732.4	22.1	sl. svzh.	oblačno	

Srednja temperatura 23.4°C., za 4.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafčno poročilo.)

17. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 90 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	82 „ 90 „
4% avstr. zlatu renta, davka prosta	111 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 80 „
Akcije avstr.-ogerske banke	870 „ — „
Kreditne akcije	315 „ 20 „
London	123 „ 55 „
Francoski napoleond.	9 „ 78 „
Cesaraki cekini	5 „ 82 „
Nemške marke	60 „ 27 1/2 „

Izdajatelj: Matija Kolar.

Umrli so:

13. avgusta. Anton Šubert, knjigovez, 21 let, Slonove ulice št. 5, jetika. — Janez Fil. pič, delavčev sin, 4 mes., Opekar-ska cesta št. 9, oslabljenje.

15. avgusta. Fran Pristov, nožarski vajenec, 16 let, vtonil je v malem grabnu za hišo št. 33. — Adela Bidlo, gozdarjeva hči, 19 dni, Igriške ulice št. 19, katar v črevih.

OTOMANE,

!!gld. 38 a.v.!!

(glej podobo), naj-bolj praktično, elegantno, moder-no in priljubljeno tapacirano pohišt-veno orodje, pre-oblečeno z moder-nim in močnim blagom in popol-

no pozamenterijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4,

Uzorec blaga resnim kupcem franco na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federmodratzen) 10 gl. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot špeci-jaliteto: altarne preproge.

— Ceniki s podobami zastonj in franco na za-htevanje.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Františkansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

— Cenike na zahtevanje.

Tuji.

15. avgusta.

Pri **Maltcu**: Latoschinski, s hčerjo iz Trsta. — Pierobon, Maserache, Rigutti iz Trsta. — Rosenberg, potovalec, z Dunaja. — Konrad, profesor, iz Tabora. — Fischer, potovalec, iz Prage. — Hübel in Mayer z Dunaja. — Kebl, nadzornik, s Kočevja. — Stuhec, okraj. sodnik, s Kočevja. — Oswald, slikar, iz Italije. — Meeraus, dijak, iz Pulja.

Pri **Slonu**: Loquenz, logar, s Češkega. — Schönbauer, s hčerjo, s Češkega. — Schweitzer, Formara s Gorenjega Avstrijskega. — Zenker, tajnik, iz Trsta. — Pototschnig, poročnik, iz Zagorja. — Martinek, urad-nik, iz Trsta. — Kovač, potovalec, z Dunaja

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev

opatiže Soulac (Gironde).

Dom MAGUELONNE, prior.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bru-selj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po priporji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnji-lobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepcuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrežemo našim p. n. čitateljem, opozorjé na to starodavno ter prekorsno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrdba **SEGUIN** Bourdeaux

Rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobiva se v cseh lekarnah in prodajalnicah dišav.

C. kr. priv. fabrika za izdelovanje

zarezanih strešnikov

v Zilski dolini na Koroškem

priporoča svoje patentovane vstricne zarezane strešnike,

ki so najbolj bili odlikovani na keramični razstavi v Parizu.

Slové že daleč po svetu,

ker so lahki, solidni, lični, po cení in ker najmanj trpé od mraza in snega.

— Poroštvo za tri leta. —

Ž njimi krijejo že po Laškem, Švicarskem, Francoskem, Nemškem in celo po Ameriki. — Fabrika je za vso avstro-ogersko državo lastnica konstanškega patenta za izdelovanje zarezanih strešnikov, potem vseh patentov za izdelovanje Schmidheinijevih zarezanih strešnikov, kakor tudi Passavant-patenta.

Proti posnemalcem in ponarejalcem se bode po smislu patentnega zakona naj-ostreje kazenski postopalo. Izdeluje tudi najboljše vrste

zidarsko opeko, zlebaké, steklene zarezane strešnike in strešna okna.

Streha na ogled je na tukajšnjem kolodvoru Rudolfove državne železnice.

Glavni zastop in zalogo za Kranjsko, Trst, Reko, Gorico kot za vse Pri-morsko, Istro, Goriško in Dalmacijo imata

F. P. VIDIC & Comp., v Ljubljani, Slonove ulice št. 9.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.